ΣΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ
Ενώπιον: Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ - ΑΝΔΡΕΟΥ, Π.Ε.Δ.

Γενική Αίτηση αριθμός: 601/2017

Αναφορικά με τον περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Νόμο του 2000 (Ν. 121(Ι)/2000)
-και-
Αναφορικά με τον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979 (Ν. 84/1979)
-και-
Αναφορικά με τον περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμοτου 1987 (Ν. 101/1987)
-και-
Αναφορικά με την απόφαση ημερομηνίας 11/11/14 στη Διαιτησία με αριθμό υπόθεσης 101721 του Δικαστηρίου Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου (London Court of International Arbitration)
Μεταξύ:

XXXXX XXXXX Smagin, από τη Ρωσική Ομοσπονδία

Αιτητής

-και-

1. Kalken Holdings Limited, από την Λευκωσία, Κύπρο
2. XXXXX Yegiazaryan, από τη Ρωσική Ομοσπονδία και νυν κάτοικο Η.Π.Α

Καθ' ών η Αίτηση

Ημερομηνία: 5 Μαΐου 2020
Εμφανίσεις:

Για Αιτητές: Μ. Κυπριανού για Michael Kyprianou&Co. LLC
Για Καθ'ης η Αίτηση 1:Σ. Κώστα για Στέλιος Αμερικάνος & Σία ΔΕΠΕ
Για καθ'ου η Αίτηση 2:Λ. Χαβιαράς για Χαβιαράς και Φιλίππου ΔΕΠΕ

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Αίτηση Εγγραφής Αλλοδαπής απόφασης)

Αιτούμενη Θεραπεία

Με την υπό κρίση Αίτηση ο Αιτητής επιδιώκει την ακόλουθη θεραπεία:

Διάταγμα του Σεβαστού Δικαστηρίου με το οποίο η διαιτητική απόφαση ημερομηνίας 11/11/14 που εκδόθηκε στα πλαίσια της διαιτησίας με αριθμό υπόθεσης 101721 που διεξήχθη μεταξύ του Αιτητή και των Καθ' ών η Αίτηση σύμφωνα με τους Κανονισμούς Διαιτησίας του Δικαστηρίου Διεθνούς Διαιτησίας του Λουδίνου (London Court of International Arbitration) να αναγνωρισθεί και/ή να εγγραφεί και/ή να κηρυχθεί ως εκτελεστή στην Κύπρο.

Νομική Βάση

Η παρούσα Αίτηση βασίζεται στα Άρθρα 1 - 6 του περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Νόμου του 2000 (Ν.121(Ι)/2000), στα Άρθρα 2 και 3 του περί

της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979 (Ν. 84/1979), στα Άρθρα ΙέωςV της Σύμβασης της Νέας Υόρκης περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων ημερομηνίας 10/6/1958, στα Άρθρα 2, 3, 35 και 36 του περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμου (Ν.101/1987), στο Άρθρο 21 του περί Διαιτησίας Νόμου Κεφ. 4, στον περί Αποδείξεως Διεθνών Συμβάσεων Νόμο του 2002 (Ν. 103(Ι)/2002),στον περί της Συμβάσεως περί Καταργήσεως της Υποχρεώσεως προς Νομιμοποίηση Αλλοδαπών Δημοσίων Εγγράφων (Κυρωτικό) Νόμο (Ν.50/72), στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας Δ.48,θθ. 1, 2, 3, 8 και 9 και επί της σύμφυτης εξουσίας και πρακτικής του Δικαστηρίου.

-
-
-
-
-

Ένορκη δήλωση Αίτησης

Η Αίτηση υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση της **XXXXX Δημητρίου**, Δικηγόρου στο γραφείο των Δικηγόρων που εκπροσωπούν τον Αιτητή στην οποία αναφέρονται, όπως μπορώ να συνοψίσω, τα ακόλουθα:

► Με την παρούσα Αίτηση ο Αιτητής ζητά την αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση στην Κύπρο της Διαιτητικής Απόφασης ημερ. 11/11/2014 (εφεξής 'η Απόφαση') που εκδόθηκε υπέρ του στη διαιτησία με αριθμό υπόθεσης 101721 (εφεξής 'η Διαιτησία') που διεξήχθη μεταξύ του Αιτητή και των Καθ' ών η Αίτηση στο Δικαστήριο Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου (London Court of International Arbitration) (εφεξής 'το LCIA'). Επισυνάπτεται ως **Τεκμήριο 2Α** το δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της Απόφασης και ως **Τεκμήριο 2Β** μετάφραση της Απόφασης στα Ελληνικά η οποία έγινε από το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών της Κυπριακής Δημοκρατίας ('το Γ.Τ.Π'). Στο **Τεκμήριο 2** υπάρχει και η απαιτούμενη βεβαίωση από τον κ. XXXXX XXXXX MacNab, ο οποίος είναι NotaryPublic, περί της αυθεντικότητας του **Τεκμηρίου 2** και των υπογραφών των διαιτητών που τίθενται σε αυτό. Όπως βεβαιώνουν οι Άγγλοι δικηγόροι της Baker & McKenzie, αυτός είναι ο ενδεδειγμένος τρόπος στην Αγγλία πιστοποίησης της αυθεντικότητας διαιτητικών αποφάσεων με σκοπό την εγγραφή και/ή αναγνώριση και/ή εκτέλεση τους στο εξωτερικό βάσει των σχετικών προνοιών της Σύμβασης της Νέας Υόρκης περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων. Σημειώνεται ότι επί του **Τεκμηρίου 2**υπάρχει και Apostille βάσει της Συνθήκης της Χάγης.

►Το LCIA στήριξε το αίτημα του για εκδίκαση με Διαιτησία της διαφοράς του Αιτητή με τους Καθ' ων η Αίτηση σε τρείς Συμφωνίες. Η πρώτη είναι η Συμφωνία με την ονομασία Shareholders' Agreement ημερ. 26/12/06 (εφεξής 'το Shareholders' Agreement') που συνήφθηκε μεταξύ του Αιτητή, της Καθ' ής η Αίτηση 1 και κάποιου XXXXX Garkushao οποίος κατά τον ουσιώδη χρόνο ήταν συνεργάτης του Καθ' ού η Αίτηση 2 και ενεργούσε για λογαριασμό του (στο εξής 'ο Garkusha'). Η δεύτερη είναι η Συμφωνία με την ονομασία Escrow Agreement ημερ. 13/11/07 (εφεξής 'το Escrow Agreement') που συνήφθηκε μεταξύ του Αιτητή, της Καθ' ής η Αίτηση 1, του Garkusha και της Τράπεζας Deutsche Bank. Η τρίτη είναι Συμφωνία συνεταιρισμού (partnership agreement) που συνήφθηκε μεταξύ του Αιτητή και του Καθ' ού η Αίτηση 2 (εφεξής 'η Συμφωνία του 2008').

► Συγκεκριμένα, το Άρθρο 12.2 του Shareholders' Agreement, το Άρθρο 9.2 του Escrow Agreement και το Άρθρο 2.10 της Συμφωνίας του 2008 προνοούν ότι όταν ανακύψει διαφορά από και ή σε σχέση με τις πιο πάνω συμφωνίες και αυτή δεν δύναται να διευθετηθεί με φιλικό τρόπο τότε η εν λόγω διαφορά θα πρέπει να διευθετείται με Διαιτησία σύμφωνα με τους Κανονισμούς Διαιτησίας του LCIA.

►Η διαφορά μεταξύ των μερών σχετίζεται με το συμφέρον του Αιτητή στο Εμπορικό Κέντρο στη Μόσχα με την ονομασία Europark (εφεξής 'το Europark'). Είναι η θέση του Αιτητή ότι ως αποτέλεσμα σειράς παράνομων,δόλιων και αντισυμβατικών πράξεων των Καθ'ων η Αίτηση αυτοί οικειοποιήθηκαν το συμφέρον του Αιτητή στο Europark. Οι πράξεις αυτές αναφέρονται στο κείμενο της Απόφασης

► Ο Αιτητής καταχώρησε, την 26/10/10, την Διαιτησία εναντίον των καθ' ών η αίτηση στο LCIA.

► Μετά από ακροαματική διαδικασία στην οποία όλα τα μέρη εκπροσωπήθηκαν από δικηγόρους το Διαιτητικό Δικαστήριο, την 11/11/2014, εξέδωσε την Απόφαση του με την οποία (σελίδα 49 της Απόφασης):

(α) Η Καθ' ης η Αίτηση 1 και ο Καθ' ου η Αίτηση 2 διατάσσονται όπως αλληλέγγυα και/ή κεχωρισμένα πληρώσουν στον Αιτητή το ποσό των Δολαρίων Η.Π.Α 72,243,000 ως αποζημίωση για τη ζημιά την οποία υπέστη από την απώλεια του συμφέροντος του στο Europark.

(β) Η Καθ' ης η Αίτηση 1 και ο καθ' ού η αίτηση 2 διατάσσονται όπως αλληλέγγυα και/ή κεχωρισμένα πληρώσουν τόκο 7% το χρόνο από 1/7/2013 μέχρι την ήμερα έκδοσης της Απόφασης του Διαιτητικού Δικαστηρίου επί του ποσού των Δολαρίων Η.Π.Α 72,243,000 που αντιστοιχεί στο ποσό των Δολαρίων Η.Π.Α 6,899,701.32.

(γ) Η Καθ' ης η Αίτηση 1 και ο Καθ' ου η Αίτηση 2 διατάσσονται όπως αλληλέγγυα και/ή κεχωρισμένα πληρώσουν τόκο 8% το χρόνο, ανατοκιζόμενο ανά τριμηνία, από την ημέρα έκδοσης της Διαιτητικής Απόφασης μέχρι την πληρωμή της, επί του ποσού των Δολαρίων Η.Π.Α 72,243,000 ως επίσης και για τους δεδουλευμένους τόκους που αναφέρονται στην παράγραφο (β) ανωτέρω.

(δ) Η Καθ' ης η Αίτηση 1 και ο Καθ' ου η Αίτηση 2 διατάσσονται όπως αλληλέγγυα και/ή κεχωρισμένα αποζημιώσουν τον Αιτητή με το ποσό των Αγγλικών Στερλινών 2,658,151.93, το ποσό των Δολαρίων Η.Π.Α 672.354,08 και το ποσό των Ρουβλιών 2.958.750,00 σε σχέση με τα δικηγορικά και πραγματικά του έξοδα.

(ε) Η Καθ' ης η Αίτηση 1 και ο Καθ' ου η Αίτηση 2 διατάσσονται όπως αλληλέγγυα και/ή κεχωρισμένα αποζημιώσουν τον Αιτητή με το ποσό των Αγγλικών Στερλινών 118,321.75 για τα έξοδα της Διαιτησίας.

(στ) Οι Καθ' ης η Αίτηση 1 και 2 θα επιβαρυνθούν οι ίδιοι τα δικηγορικά και πραγματικά τους έξοδα.

► Οι Καθ' ων η Αίτηση δεν συμμορφώθηκαν με την Απόφαση και παρέλειψαν και παραλείπουν μέχρι και σήμερα να καταβάλουν στον αιτητή τα ποσά που του οφείλουν.

► Οι δικηγόροι του Αιτητή Baker & Mckenzie απέστειλαν επιστολή ημερ. 26/11/2014 προς τους δικηγόρους του Καθ' ου η Αίτηση 2 (το δικηγορικό γραφείο Gibson Dunn LLP) με την οποία ζήτησαν όπως τα ποσά που οφείλονται δυνάμει της Απόφασης να πληρωθούν αμέσως. Ο Καθ'ου η Αίτηση 2 δεν προχώρησε σε οποιαδήποτε πληρωμή και ούτε καν απάντησε στην πιο πάνω επιστολή. Οι δικηγόροι του Καθ' ου η Αίτηση 2, παρόλο που επιβεβαίωσαν ότι έλαβαν τη σχετική επιστολή, εντούτοις δεν έδωσαν οποιαδήποτε ένδειξη για το πότε ο Καθ' ου η Αίτηση 2 προτίθετο να συμμορφωθεί με την Απόφαση. Οι δικηγόροι του Αιτητή είχαν τηλεφωνικές επικοινωνίες με τους δικηγόρους του Καθ' ου η Αίτηση 2 για το θέμα αυτό χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα. Επισυνάπτεται αντίγραφο της εν λόγω επιστολής ημερ. 26/11/14 ως **Τεκμήριο 14.**

► Μέχρι σήμερα ο Αιτητής δεν έχει λάβει οποιαδήποτε απάντηση και ούτε του έχει καταβληθεί οποιοδήποτε ποσό από τους Καθ' ων η Αίτηση.

► Σύμφωνα με την Αγγλική νομοθεσία (Άρθρα 67 και 68 του Arbitration Act 1996) και με βάση τη συμβουλή των Άγγλων δικηγόρων της Baker&McKenzie οι Καθ' ων η Αίτηση 1 και 2 είχαν το δικαίωμα να προσβάλουν την Απόφαση στα Αγγλικά Δικαστήρια. Αντίγραφο των Άρθρων 67 και 68 του ArbitrationAct 1996 επισυνάπτεται ως **Τεκμήριο 15**. Η προθεσμία για καταχώρηση τέτοιας αίτησης ήταν 28 ημέρες από την έκδοση της Απόφασης. Την 9/12/14 (τελευταία ημέρα πριν από τη λήξη της πιο πάνω προθεσμίας) ο Καθ' ου η Αίτηση 2 καταχώρησε Αίτηση Διαιτησίας στο High Court της Αγγλίας με βάση το προαναφερόμενο Άρθρο 67(1)(a) του Arbitration Act 1996. Αντίγραφο της Αίτησης Διαιτησίας η οποία υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση του XXXXX XXXXX Watson, δικηγόρου στη δικηγορική εταιρεία Gibson, Dunn & Crutcher LLP που εκπροσωπεί τον Καθ' ου η Αίτηση 2 επισυνάπτεται ως **Τεκμήριο 16**.Την 6/2/15 καταχώρησε Αίτηση Διαιτησίας στο High Court της Αγγλίας και η Καθ' ης η Αίτηση 1.

► Ταυτόχρονα με την καταχώρηση της Αίτησης Διαιτησίας ο Καθ'ου η Αίτηση 2 εξασφάλισε μονομερώς και διάταγμα με το οποίο εμποδίζετο ο Αιτητής από του να λάβει οποιαδήποτε διαβήματα εκτέλεσης της Απόφασης του LCIA μέχρι την έκδοση απόφασης από το High Court της Αγγλίας στην προαναφερόμενη Αίτηση Διαιτησίας. Αντίγραφο του εν λόγω Διατάγματος ημερ. 12/12/14 επισυνάπτεται ως **Τεκμήριο 17**.

► Ο Αιτητής, αμέσως μόλις έλαβε γνώση του πιο πάνω Διατάγματος του HighCourt (**Τεκμήριο 15**) έλαβε μέτρα για να το παραμερίσει. Συγκεκριμένα, την 22/12/14 ο Αιτητής καταχώρησε μονομερή αίτηση στα πλαίσια της Αίτησης Διαιτησίας με την οποία ζήτησε από το HighCourt να παραμερίσει και/ή να διαφοροποιήσει την παράγραφο 2 του εν λόγω διατάγματος έτσι ώστε ανάμεσα σε άλλα να επιτρέπεται στον Αιτητή να λάβει μέτρα, βασιζόμενος επί της εκδοθείσας απόφασης του LCIA, για τη δέσμευση περιουσιακών στοιχείων των Καθ' ων η Αίτηση. Αντίγραφο της αίτησης αυτής η οποία υποστηρίζεται από γραπτή δήλωση του δικηγόρου των Baker & McKenzie Edward El coat Poulton επισυνάπτεται ως **Τεκμήριο 18**.

► Το High Courtτην ίδια ημέρα έκανε αποδεκτό το αίτημα του Αιτητή και τροποποίησε την παράγραφο 2 του Διατάγματος ημερ. 12/12/14 (**Τεκμήριο 17**). Αντίγραφο του σχετικού Διατάγματος (ημερ. 22/12/14) επισυνάπτεται ως **Τεκμήριο 19**. Ειδική αναφορά στο εν λόγω Διάταγμα έγινε για τη δυνατότητα καταχώρησης και προώθησης διαδικασιών στην Κύπρο για τη δέσμευση περιουσιακών στοιχείων των Καθ' ων η Αίτηση. Επί τούτου γίνεται παραπομπή στην παράγραφο 1(1) του εν λόγω Διατάγματος ημερ.22/12/14 όπου αναφέρεται ότι '. .. *the Defendant shall have permission to take steps in jurisdictions other than England and Wales (including without limitation Cyprus) for . . . taking steps to preserve assets for enforcement').*

► Την 9/7/2015 το High Court of Justice, Queen's Bench Division, Commercial Court, εξέδωσε Απόφαση με την οποία απέρριψε την αίτηση διαιτησίας ημερ.9/12/14 που είχε καταχωρήσει ο Καθ' ου η Αίτηση 2 κατά της Διαιτητικής Απόφασης. Ταυτόχρονα όμως δόθηκε άδεια στον Καθ' ου η Αίτηση 2 να καταχωρίσει έφεση κατά της εν λόγω Απόφασης ημερ. 9/7/2015. Επισυνάπτεται ως **Τεκμήριο 20Α** αντίγραφο της εν λόγω Απόφασης ημερ. 9/7/2015 και ως **Τεκμήριο 20Β** την Απόφαση αυτή σε συνοπτική μορφή. Ο Καθ' ου η Αίτηση 2 στη συνέχεια καταχώρησε την εν λόγω έφεση η οποία απορρίφθηκε την 19/12/2016. Η εν λόγω Απόφαση επισυνάπτεται ως **Τεκμήριο 21.**

► Επίσης την 9/7/2015 το High Court of Justice, Queen's Bench Division, Commercial Court εξέδωσε Απόφαση με την οποία απέρριψε την Έφεση που είχε καταχωρήσει η Καθ' ης η Αίτηση 1 κατά της διαιτητικής απόφασης. Η Καθ' ης η Αίτηση 1 καταδικάσθηκε επίσης στην πληρωμή εξόδων προς τον Αιτητή ύψους Αγγλικών Στερλινών 72,500. Ταυτόχρονα, και σε αντίθεση με τον Καθ' ου η Αίτηση 2, απορρίφθηκε αίτημα της Καθ' ης η Αίτηση 1 για άδεια για να καταχωρήσει περαιτέρω έφεση. Επισυνάπτεται ως **Τεκμήριο 22** αντίγραφο της εν λόγω Απόφασης ημερ. 9/7/2015. Ενόψει των όσων αναφέρονται πιο πάνω, οι Άγγλοι δικηγόροι της Baker & Mackenzie πληροφορούν τον ομνύοντα ότι η Απόφαση έχει τώρα καταστεί τελεσίδικη.

► Ο Αιτητής έχει εγγράψει την Απόφαση στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και στο Λιχτενστάιν χωρίς όμως να μπορέσει να εκτελέσει την Απόφαση και/ή να λάβει οποιοδήποτε χρηματικό ποσό από τους Καθ' ων η Αίτηση.

► Είναι αναγκαίο προς ικανοποίηση της Απόφασης όπως αυτή αναγνωριστεί, εγγραφεί και εκτελεστεί στην Κύπρο. Η Καθ' ης η Αίτηση 1 είναι Κυπριακή Εταιρεία όπως φαίνεται και από το **Τεκμήριο 1** που έχει επισυναφθεί. Επομένως είναι πιθανόν η Καθ' ης ηΑίτηση 1 να έχει περιουσιακά στοιχεία εντός της Κυπριακής Δημοκρατίας.

► Περαιτέρω ο Καθ' ου η Αίτηση 2 συνδέεται και/ή ελέγχει και/ή είναι ο τελικός δικαιούχος (beneficial owner) αριθμού Κυπριακών Εταιρειών. Αυτές είναι οι ακόλουθες:

(α) Blidensol Trading & Investments Limited ('η Blidensol')

(β) MPH Law Management Ltd ('η MPH Law')

(γ) Prechard Holding Limited ('Prechard')

(δ) Longlake Holdings Limited ('Longlake')

(ε) Skendleby Investments Limited ('η Skendleby')

(στ) Famulatus Limited ('η Famulatus')

Ένσταση Καθ᾽ού η Αίτηση 1 - Λόγοι Ένστασης

Στην Αίτηση κατεχωρήθη Ένσταση από τον **Καθ᾽ού η Αίτηση 1**στην οποία εξειδικεύονται οι ακόλουθοι Λόγοι Ένστασης:

- *Η προώθηση της παρούσας Αίτησης για αναγνώριση και εγγραφή της Διαιτητικής απόφασης αποτελεί κατάχρηση και κατ' επέκταση αντίκειται στη δημόσια τάξη και πολιτική, αφού ο Αιτητής παράλληλα με τη προώθηση της παρούσας Γενικής Αιτήσεως προωθεί και την Αγωγή XXXXX/2011 στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας με την οποία αξιώνει τις ίδιες θεραπείες που ήδη εξασφάλισε με την διαιτητική απόφαση που επιδιώκει να αναγνωρίσει και εγγράφει στη Δημοκρατία.*

- *Δεν ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις που θέτει το Άρθρο IV της Άρθρου IV της Σύμβασης της Νέας Υόρκης που αφορά την Αναγνώριση και Εκτέλεση Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων και που κυρώθηκε από τον περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικός) Νόμος του 1979, Νόμο 84/79, αφού δεν έχουν προσκομισθεί δεόντως κεκυρωμένα αντίγραφα των Συμφωνιών, δυνάμει των οποίων οι διαφορές των μερών παραπέμφθηκαν σε διαιτησία.*

Ένορκη Δήλωση Ένστασης Καθ᾽ης η Αίτηση 1

Η Ένσταση της **Καθ᾽ης η Αίτηση 1** υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση του **XXXXX Φιακά,** Δικηγόρου στο γραφείο των Δικηγόρων της Καθ᾽ης η Αίτηση 1στην οποία αναφέρονται τα ακόλουθα:

▲ Ο Αιτητής παράλληλα με τη προώθηση της παρούσας προωθεί και την Αγωγή XXXXX/2011 στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας με την οποία αξιώνει τις ίδιες θεραπείες που ήδη εξασφάλισε με την Διαιτητική Απόφαση που επιδιώκει να αναγνωρίσει και εγγράψει στη Δημοκρατία.

▲ Η Αγωγή XXXXX/2011 με Ενάγοντα τον ίδιο τον Αιτητή αφορά και πάλι κατ' ισχυρισμό παραβίαση των δικαιωμάτων του με βάση τις ίδιες Συμφωνίες δυνάμει των οποίων είχε εγερθεί η διαιτητική διαδικασία και αφορά διεκδίκηση αποζημιώσεων σε σχέση με την κατ' ισχυρισμό υπεξαίρεση του μεριδίου του στο Εμπορικό Κέντρο Europark στη Ρωσία.

▲ Ο ίδιος Αιτητής είχε επίσης καταχωρήσει και την Αγωγή XXXXX/10 εναντίον και άλλων προσώπων (περιλαμβανομένων των Καθ' ων η Αίτηση στη παρούσα Γενική Αίτηση) αξιώνοντας, επίσης, τις ίδιες θεραπείες και αποζημιώσεις για την κατ' ισχυρισμό υπεξαίρεση του μεριδίου του στο εμπορικό κέντρο Europarkστη Ρωσία. Η εν λόγω Αγωγή αποσύρθηκε κατά ή περί τις 13/4/2017 ενώ παρέμεινε να εκκρεμεί η Αγωγή XXXXX/11.Επισυνάπτονται ως **Τεκμήρια 1** και **2** αντίγραφα των Εκθέσεων Απαιτήσεων που είχαν καταχωρηθεί τόσο στην Αγωγή XXXXX/10 όσο και στην Αγωγή XXXXX/11 από τις οποίες μπορεί κάποιος να διαπιστώσει ότι αφορούν τα ίδια γεγονότα ως και η διαδικασία διαιτησίας που οδήγησε στην έκδοση της υπό κρίση Διαιτητικής Απόφασης.

▲ Υπό τις περιστάσεις και εκκρεμούσης ακόμη της Αγωγής XXXXX/11 η παρούσα Γενική Αίτηση αποτελεί κατάχρηση της διαδικασίας αφού πρόκειται για παράλληλες διαδικασίες που στοχεύουν στο ίδιο αποτέλεσμα, αφού σε περίπτωση έγκρισης της παρούσας Αίτησης θα υπάρχει Απόφαση εγγεγραμμένη και αναγνωρισμένη για τις ίδιες θεραπείες που ο Αιτητής εξακολουθεί να διεκδικεί ως Ενάγοντας στην Αγωγή XXXXX/11.

▲ Ως εκ των ανωτέρω η παρούσα Γενική Αίτηση θα πρέπει να απορριφθεί καθότι η εγγραφή και αναγνώριση της αντίκειται στη δημόσια τάξη της Κύπρου (Άρθρο V2(b) Ν. 84/79).

▲ Περαιτέρω προκύπτει ότι δεν έχουν ικανοποιηθεί οι προϋποθέσεις των Άρθρων IV και V της Σύμβασης της Νέας Υόρκης αφού δεν έχουν προσκομισθεί δεόντως κεκυρωμένα αντίγραφα των Συμφωνιών δυνάμει των οποίων οι διαφορές των μερών παραπέμφθηκαν σε διαιτησία.

Ένσταση Καθ᾽ού η Αίτηση 2 - Λόγοι Ένστασης

Στην Αίτηση κατεχωρήθη Ένσταση και από τον **Καθ᾽ού η Αίτηση 2**στην οποία εξειδικεύονται οι ακόλουθοι Λόγοι Ένστασης:

- *Η προώθηση της Αίτησης για αναγνώριση και εγγραφή της Διαιτητικής Απόφασης ημερ. 1/11/2014 στη διαιτησία με αριθμό υπόθεσης 101721 του Δικαστηρίου Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου (London Court of International Arbitration) αποτελεί κατάχρηση και κατ' επέκταση αντίκειται στη δημόσια τάξη και πολιτική, αφού ο Αιτητής*

παράλληλα με τη προώθηση της παρούσας γενικής αιτήσεως προωθούσε και την Αγωγή XXXXX/2011 στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας με την οποία αξιώνει τις ίδιες θεραπείες που ήδη εξασφάλισε με την Διαιτητική Απόφαση που επιδιώκει να αναγνωρίσει και εγγράψει στη Δημοκρατία.

- *Δεν ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις που θέτει το Άρθρο IV της Σύμβασης της Νέας Υόρκης που αφορά την Αναγνώριση και Εκτέλεση Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων και που κυρώθηκε από τον περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικός) Νόμος του 1979αφού δεν έχουν προσκομισθεί (α) δεόντως θεωρημένο το πρωτότυπο ή δεόντως κεκυρωμένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης και (β) της συμφωνίας περί διαιτησίας, δυνάμει των οποίων οι διαφορές των μερών παραπέμφθηκαν σε διαιτησία.*
- *Δεν ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις που θέτει ο Περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμος 101/87, αφού δεν έχουν προσκομισθεί δεόντως θεωρημένο το πρωτότυπο ή δεόντως κεκυρωμένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης και της συμφωνίας περί διαιτησίας, δυνάμει των οποίων οι διαφορές των μερών παραπέμφθηκαν σε διαιτησία.*
- *Η καταχώρηση της Αίτησης έχει καταχωριστεί κατά παράβαση των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.*
- *Τυχόν αποδοχή της Αίτησης και έγκριση της θα ήταν ενάντια στη δημόσια τάξη και πολιτική επι τω ότι ο τόκος που επιβάλλεται στο επιδικασθέν ποσό είναι αντίθετος με τους νόμους της Κυπριακής Δημοκρατίας και εγγραφή της Απόφασης θα συνιστούσε παραβίαση τους και, κατ' επέκταση, ενάντια στη δημόσια τάξη και πολιτική.*

Ένορκη Δήλωση Ένστασης Καθ᾽ού η Αίτηση 2

Η Ένσταση του Καθ᾽ου η Αίτηση 2 υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση της **XXXXX Πελαβά** Δικηγόρου στο γραφείο των Δικηγόρων του Καθ᾽ου η Αίτηση 2 στην οποία αναφέρονται τα ακόλουθα:

■ Η προώθηση της παρούσας Αίτησης για αναγνώριση και εγγραφή της Διαιτητικής απόφασης αποτελεί κατάχρηση και, κατ' επέκταση, αντίκειται στη δημόσια τάξη και πολιτική, αφού κατά την καταχώρηση της ο Αιτητής προωθούσε παράλληλα την Αγωγή XXXXX/2011 στο Ε.Δ. Λευκωσίας με την οποία αξίωνε τις ίδιες θεραπείες που ήδη εξασφάλισε με την Διαιτητική Απόφαση που επιδιώκει να αναγνωρίσει και εγγράψει στη Δημοκρατία. Αντίγραφο της εν λόγω Αγωγής επισυνάπτεται ως **Τεκμήριο 1.**

■ Να σημειωθεί ότι η XXXXX/2011 έχει διακοπεί στις 20/11/2018 και η Ανταπαίτηση στις 30/1/2019 με τα έξοδα υπερ των εδώ Καθ' ών οι Αίτηση.

■ Παρά την διακοπή της Αγωγής XXXXX/2011, η διαδικασία δεν έχει ολοκληρωθεί και αυτό είναι προφανές από το γεγονός ότι είναι ορισμένη στις 12/12/2019 για να διαλευκανθεί το θέμα συμψηφισμού των εξόδων μεταξύ των μερών.

■ Η κατάχρηση διαδικασιών δεν είναι νέα τακτική του Αιτητή, αφού μαζί με την Αγωγή XXXXX/2011 είχε επίσης καταχωρήσει και την Αγωγή XXXXX/10 εναντίον και άλλων προσώπων (περιλαμβανομένων των Καθ' ων η Αίτηση στη παρούσα Γενική Αίτηση) αξιώνοντας επίσης τις ίδιες θεραπείες και αποζημιώσεις για την κατ' ισχυρισμό υπεξαίρεση του μεριδίου του στο εμπορικό κέντρο Europark στη Ρωσία. Η εν λόγω Αγωγή αποσύρθηκε κατά ή περί τις 13/4/2017. Αντίγραφο της της εν λόγω Αγωγής επισυνάπτεται ως **Τεκμήριο 2.**

■ Παράλληλα με τις πιο πάνω διαδικασίες, ο Αιτητής προωθεί και ή προωθούσε διαδικασίες σε Ρωσία, Αμερική και Λιχτενστάιν για ακριβώς τα ίδια θέματα.

■ Ο Αιτητής όφειλε, όπως θα έπρεπε να είχε πράξει σε περίπτωση που ήθελε να καταχωρήσει νέα Αγωγή στην Κύπρο, να είχε αποσύρει την Αγωγή XXXXX/2011, να είχε ξεπληρώσει τυχόν επιδικασθέντα έξοδα στους Εναγόμενους και μετά να καταχωρήσει και η προωθήσει την παρούσα Αίτηση. Δεν το έπραξε,όμως, με αποτέλεσμα την παραβίαση των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

■ Επιπλέον, ο Αιτητής έχει αποτύχει να επισυνάψει τα έγγραφα που θα έπρεπε να έχει επισυνάψει σύμφωνα με τη βάση της Αίτησης. Οι πιστοποιήσεις των εγγράφων που συνοδεύουν την Αίτηση δεν συνάδουν με τα όσα απαιτούν οι νομοθεσίες στις οποίες βασίζεται η Αίτηση.

■ Το Δικαστήριο δεν μπορεί να εγκρίνει την εγγραφή της Απόφασης γιατί σίγουρα δεν μπορεί να την εγγράψει με τον τόκο που η ίδια προβλέπει, δηλαδή το 8,00% με ανατοκισμόανά τετράμηνο, αφού απέχει κατά πολύ από τον επιτρεπόμενο τόκο στη Κύπρο και συνιστά το έγκλημα της τοκογλυφίας.

■ Ως εκ των ανωτέρω η παρούσα Γενική Αίτηση θα πρέπει να απορριφθεί καθότι η εγγραφή και αναγνώριση της αντίκειται στη δημόσια τάξη της Κύπρου και λόγω του ότι δεν έχουν ακολουθηθεί οι νενομισμένες διαδικασίες και πιστοποιήσεις.

Νομική Πτυχή

Η αναγνώριση και εκτέλεση της υπό συζήτηση αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης επιδιώχθηκε με βάση τις πρόνοιες:

→ της **Σύμβασης Περί Αναγνώρισης και Εκτέλεσης Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων** η οποία υπογράφηκε στην Νέα Υόρκη την 10/6/1958('η Σύμβαση της Νέας Υόρκης') η οποία κυρώθηκε με τον **περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979 (Ν. 84/1979)**

→ τον **περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμο του 1987 (Ν. 101/1987)** και

→τον **περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Νόμο του 2000 (Ν. 121(Ι)/2000)**.

Με βάση το περιεχόμενο του **Ν.121(Ι)/2000**, είναι προφανές ότι αυτός βασικά ρυθμίζει τη διαδικασία που ακολουθείται σε αιτήσεις για εγγραφή και αναγνώριση αλλοδαπής απόφασης, είτε δικαστικής είτε διαιτητικής, χωρίς όμως να παρέχει το δικαιοδοτικό και ουσιαστικό υπόβαθρο δυνάμει του οποίου δίδεται εξουσία στο Δικαστήριο να προβεί στην αναγνώριση ή εκτέλεση. Όπως έχει λεχθεί στην υπόθεση Υπουργός **Δικαιοσύνης ν. Καραμπατάκη** (2007) 1 Α.Α.Δ. 503, «*ο Ν.121(Ι)/00 δεν προσθέτει στο ουσιαστικό δίκαιο. Εξαντλείται στην ακολουθητέα διαδικασία, με δοσμένη την κατά του τρόπο που εξειδικεύει ύπαρξη υποχρέωσης αναγνώρισης και εγγραφής*».

Ο Αιτητής επικαλείται επίσης και τις πρόνοιες του **περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Ν.101/87** στην υπό κρίση Αίτηση. Το **Μέρος VIII** (**Άρθρα 35 και 36**) αφορά την αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης. Το πεδίο εφαρμογής αυτού του Νόμου καθορίζεται στο **Άρθρο 3**. Ειδικότερα το **Άρθρο 3(1)** προνοεί ότι ο Νόμος τυγχάνει εφαρμογής αποκλειστικά επί διεθνών εμπορικών διαιτησιών «*υπό την επιφύλαξη οποιασδήποτε διμερούς ή πολυμερούς διακρατικής συμφωνίας που τελεί σε ισχύ στην Κυπριακή Δημοκρατία*». Επομένως ο ίδιος ο Νόμος δίνει προτεραιότητα στην ισχύ και εφαρμογή της **Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων**, η οποία κυρώθηκε με **τον Ν.84/79** και του οποίου οι πρόνοιες, σύμφωναμετο Άρθρο 169 του Συντάγματος, έχουν αυξημένη ισχύ έναντι οποιουδήποτε άλλου Νόμου.

Η απόφαση στην υπόθεση **Beogradska Bank D.D.** (1995) 1 Α.Α.Δ. 737 είναι διαφωτιστική ως προς τη φύση της διαδικασίας εγγραφής διαιτητικής αλλοδαπής απόφασης με βάση τις πρόνοιες του Ν.84/79. Το ακόλουθο απόσπασμα είναι ιδιαίτερα χρήσιμο ως προς την έκταση του δικαστικού ελέγχου που ασκείται σε τέτοια διαδικασία:

> «*Η αναγνώριση και εκτέλεση της προαναφερθείσας αλλοδαπής εμπορικής διαιτητικής απόφασης επιδιώχθηκε με βάση τις πρόνοιες της Σύμβασης περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων της Νέας Υόρκης (η Σύμβαση), που κυρώθηκε στην Κύπρο με τον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979 (Ν. 84/79), του οποίου οι πρόνοιες σύμφωνα με το άρθρο 169 του Συντάγματος έχουν αυξημένη ισχύ έναντι οιουδήποτε ημεδαπού νόμου.*
>
> *Το άρθρο III της Σύμβασης καθιερώνει την υποχρέωση των κρατών μελών να αναγνωρίζουν το κύρος και να επιτρέπουν την αναγνώριση και εκτέλεση των αλλοδαπών εμπορικών διαιτητικών αποφάσεων και προνοεί πως η διαδικασία αυτή γίνεται σύμφωνα με τους δικονομικούς κανόνες που ακολουθούνται στη χώρα του δικάζοντα Δικαστή. Βέβαια αν για κάποιο τέτοιο ζήτημα υπάρχει πρόνοια στη Σύμβαση, τότε ακολουθούνται οι πρόνοιες της Σύμβασης. Η Σύμβαση δεν καθορίζει δικονομικούς κανονισμούς που να ρυθμίζουν τη διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, ούτε και στην Κύπρο καθορίστηκε δεσμευτική διαδικασία. Επομένως για ένα τέτοιο διάβημα πρέπει να γίνεται επίκληση των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας.*
>
> *Όταν το Δικαστήριο έχει ενώπιον του αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση τέτοιας απόφασης, το πρώτο θέμα που πρέπει να διαπιστώσει είναι αν πρόκειται περί διαιτητικής απόφασης επί εμπορικού ή άλλου συναφούς ζητήματος και αν αυτή είναι αλλοδαπή. Το άρθρο IV της Σύμβασης προνοεί για το τι πρέπει να γίνει για να επιτύχει η αναγνώριση και εκτέλεση και το άρθρο V πώς μπορεί να απορριφθεί ένα τέτοιο διάβημα και οι λόγοι που το επιτρέπουν αυτό, είναι περιορισμένοι και καθορίζονται. Τα άρθρα αυτά τα παραθέτω στην αγγλική και σε μετάφραση στην ελληνική. Μεταξύ των δύο κειμένων υπερισχύει το κείμενο του αγγλικού πρωτοτύπου, όπως προνοεί ο Ν. 84/79:*
>
> *.....*
> *Ο δικαστικός έλεγχος της διαιτητικής απόφασης που γίνεται σύμφωνα με τα άρθρα IV και V της Σύμβασης, είναι κατά τη γνώμη μου εποπτικός, έχει δικονομικό χαρακτήρα και δεν υπεισέρχεται στην ουσία της κρίσης των Διαιτητών. Κάποια απόκλιση ενδεχομένως να λεχθεί ότι γίνεται από τις πρόνοιες της παραγράφου 2(β) του άρθρου V της Σύμβασης, που αναφέρεται στη δημόσια τάξη, που γίνεται αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο. Όμως και πάλι, κατά την άποψή μου, η έρευνα αυτή είναι εποπτική και παρόλο που ελέγχει το περιεχόμενο της απόφασης των Διαιτητών, εντούτοις περιορίζεται μόνο στο θέμα της διαπίστωσης αν η διαιτητική απόφαση είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη και δεν υπεισέρχεται στη διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης.*
>
> *Το δίκαιο που εφαρμόζεται στη διαδικασία του εποπτικού αυτού ελέγχου για αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης, είναι εκείνο του δικάζοντα Δικαστή, εκτός αν υπάρχει κάποια ειδική πρόνοια στη Σύμβαση. Το βάρος της απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο IV το έχει ο αιτητής, ενώ τα όσα αναφέρονται στο άρθρο V, που σχετίζονται με τους λόγους απόρριψης της αίτησης, βαρύνουν εκείνον εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση της απόφασης. Σύμφωνα με το άρθρο IV ο αιτητής δεν έχει τίποτε άλλο να πράξει για να επιτύχει την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης από του να προσκομίσει τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο αυτό, οπότε το βάρος απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο V, μετατοπίζεται στους ώμους του προσώπου εκείνου εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση.*»

Όπως εξηγείται στο **Guide to the Interpretation of the 1958 New York Convention: A Handbook for Judges (May 2012 Edition)** σελίδες 14-15:

> "*The purpose of the New York Convention is to promote international commerce and the settlement of international disputes.through arbitration. It aims at facilitating the recognition and enforcement of foreign*

arbitral awards and the enforcement of arbitration agreements. Consequently, courts should adopt a pro-enforcement approach when interpreting the Convention".

Στην **υποσημείωση 5** του **Guide to the Interpretation of the 1958 New York Convention: A Handbook for Judges (May 2012 Edition)** πιο πάνω αναφέρονται τα εξής:

"A court seised with an application to enforce an award under the Convention has no authority to review the decision of the arbitral tribunal on the merits and replace it by its own decision, even if it believes that the arbitrators erred in fact or law. Enforcement is not an appeal of the arbitral decision (see Chapter III at III.1)."

Με τον **περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Νόμου 121(Ι)/2000**, καθορίστηκε ότι η διαδικασία αναγνώρισης αλλοδαπών αποφάσεων άρχεται με καταχώρηση αίτησης διά κλήσεως.

Σχετική είναι η απόφαση **Viatcheslav Rovneiko** (2013) 1Γ Α.Α.Δ 2035, στην οποία λέχθηκαν μεταξύ άλλων τα εξής:

«*Προκύπτει με σαφήνεια από τις ρητές πρόνοιες του Άρθρου 5(1)(α) του Νόμου 121(Ι)/2000 ότι η διαδικασία αναγνώρισης άρχεται με καταχώρηση αίτησης διά κλήσεως, πράγμα που δεν είχε τηρηθεί στη συγκεκριμένη περίπτωση εφόσον η αίτηση καταχωρίστηκε μονομερώς και στη βάση των Διατάξεων του Νόμου 101/87. Με το νόμο 121(Ι)/2000 τα πράγματα έχουν πλέον διαφοροποιηθεί έναντι της προηγούμενης νομοθεσίας. Προνοείται πλέον με την παράγραφο 5(1)(α), ρητώς, η έναρξη της διαδικασίας και το ζήτημα δεν επιδέχεται οποιασδήποτε αμφισβήτησης: ότι αυτή άρχεται με την καταχώρηση αίτησης διά κλήσεως συνοδευόμενη από ένορκη δήλωση συμφώνως των διατάξεων των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών. Με το Άρθρο 5(δ) του Νόμου προνοείται ότι μετά την επίδοση ο καθ' ου υποβάλλει, εάν το επιθυμεί, γραπτή ένσταση τουλάχιστον δύο ημέρες πριν από την ημερομηνία ακρόασης της αίτησης.*»

Σε αιτήσεις αυτής της φύσης, το πρώτο θέμα που πρέπει να διαπιστώσει το Δικαστήριο σύμφωνα με την υπόθεση **Beogradska Banka D.D** (ανωτέρω), είναι αν πρόκειται περί διαιτητικής απόφασης επί εμπορικού ή άλλου συναφούς ζητήματος και αν αυτή είναι αλλοδαπή.

Το **Άρθρο IV** της Σύμβασης, προνοεί για το αποδεικτικό υλικό που πρέπει να προσκομίσει ο Αιτητής προκειμένου να επιτύχει την αναγνώριση και εκτέλεση της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης. Το **Άρθρο IV** διαλαμβάνει τα ακόλουθα:

Άρθρον IV

1. *Προς επίτευξιν της ευ τω προηγουμένω άρθρω αναφερομένης αναγνωρίσεως και εκτελέσεως, το αιτούν την αναγνώρισιν και εκτέλεσιν μέρος οφείλει, κατά τον χρόνον της υποβολής της αιτήσεως, να προσκομίση:*

(α) το δεόντως κεκυρωμένον πρωτότυπον της αποφάσεως ή δεόντως πιστοποιημένον αντίγραφον αυτής·
(β) το πρωτότυπον της εν άρθρω ΙΙ αναφερομένης συμφωνίας ή δεόντως πιστοποιημένον αντίγραφον αυτής.

2. *Εάν η ειρημένη απόφασις ή συμφωνία δεν συνετάχθη εις την επίσημον γλώσσαν της χώρας εις την οποίαν γίνεται επίκλησις αυτής, το αιτούν την αναγνώρισιν και εκτέλεσιν της αποφάσεως μέρος δέον να προσκομίση μετάφρασιν των εγγράφων τούτων, εις την γλώσσαν ταύτην. Η μετάφρασις δέον να πιστοποιήται υπό επισήμου ή ορκωτού μεταφραστού ή υπό διπλωματικού ή προξενικού αντιπροσώπου.*

Όπως έχει νομολογηθεί, οι απαιτήσεις του **Άρθρου IV** είναι τυπικού και διαδικαστικού χαρακτήρα.

Το **Άρθρο V** προβλέπει συγκεκριμένους λόγους που, αν αποδειχθούν από τον Καθ' ου η Αίτηση, το διάβημα για αναγνώριση και εκτέλεση της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης θα απορριφθεί. Οι λόγοι απόρριψης του αιτήματος είναι περιορισμένοι και καθορίζονται ρητά στο **Άρθρο V** της Σύμβασης ως ακολούθως:

Άρθρον V

1. Η αναγνώρισις και εκτέλεσις της αποφάσεως δύναται να απορριφθή, τη αιτήσει του μέρους εναντίον του οποίου γίνεται επίκλησις αυτής, μόνον εάν το ευ λόγω μέρος παράσχη εις την αρμοδίαν αρχήν, ενώπιον της οποίας επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις, απόδειξιν ότι:

(α) τα μέρη της εν άρθρω 11 αναφερομένης συμφωνίας διετέλουν, κατά την εφαρμοστέαν επ' αυτών νομοθεσίαν, υπό τινά ανικανότητα, ή ότι η ειρημένη, συμφωνία δεν είναι έγκυρος δυνάμει της νομοθεσίας εις την οποίαν τα μέρη έχουν υποβάλει ταύτην ή, ευ ελλείψει οιασδήποτε προς τούτο ενδείξεως, δυνάμει της νομοθεσίας της χώρας ένθα εξεδοθή η απόφασις· ή

(β) το μέρος εναντίον του οποίου γίνεται επίκλησις της αποφάσεως δεν είχεν ειδοποιηθή προσηκόντως περί του διορισμού του διαιτητού ή περί της διαιτητικής διαδικασίας ή άλλως πως δεν ηδυνήθη να παρουσιάση την υπόθεσιν αυτού· ή

(γ) η διαιτητική απόφασις πραγματεύεται διαφοράν μη προβλεπομένην υπό των όρων, ή μη εμπίπτουσαν εντός των όρων της υποβολής εις διαιτησίαν, ή ότι αύτη περιέχει αποφάσεις επί θεμάτων πέραν των ορίων της υποβολής εις διαιτησίαν νοείται ότι, εάν αι αποφάσεις επί θεμάτων υποβληθέντων εις διαιτησίαν είναι δυνατόν να αποχωρισθούν εκ των μη υποβληθέντων τοιούτων, το μέρος της αποφάσεως το οποίον περιέχει αποφάσεις επί θεμάτων υποβληθέντων εις διαιτησίαν δύναται να αναγνωρισθή και εκτελεσθή· ή

(δ) η σύνθεσις της διαιτητικής αρχής ή η διαιτητική διαδικασία δεν ήτο σύμφωνος προς την συμφωνίαν των μερών ή ελλείψει τοιαύτης συμφωνίας, δεν ήτο σύμφωνος προς την νομοθεσίαν της χώρας ένθα έλαβε χώραν η διαιτησία· ή

(ε) η διαιτητική απόφασις δεν κατέστη εισέτι δεσμευτική διά τα μέρη, ή ότι αύτη, ηκυρώθη, ή ανεστάλη υπό τινός αρμοδίας αρχής της χώρας εις την οποίαν, δυνάμει της νομοθεσίας της οποίας, εξεδόθη, η απόφασις.

2. Η αναγνώρισις και εκτέλεσις διαιτητικής τινος αποφάσεως δύναται ωσαύτως να απορριφθή εάν η αρμοδία αρχή της χώρας ένθα επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσισδιαπιστώση ότι—

(α) το αντικείμενον της διαφοράς δεν δύναται να διευθετηθή διά διαιτησίας δυνάμει της νομοθεσίας της χώρας ταύτης· ή

(β) η αναγνώρισις ή εκτέλεσις της αποφάσεως αντίκειται προς την δημοσίαν τάξιν της χώρας ταύτης.

Με βάση τα νομολογηθέντα στην υπόθεση **BeogradskaBanka D.D** (ανωτέρω), το βάρος απόδειξης των προϋποθέσεων του Άρθρου του Ν.84/79 φέρει ο Αιτητής. Αφού προσκομίσει τα έγγραφα που αναφέρονται στο Άρθρο αυτό, τότε το βάρος απόδειξης μετατοπίζεται στον Καθ'ου η Αίτηση να αποδείξει τα όσα αναφέρονται στο **Άρθρο V** και τα οποία σχετίζονται με τους λόγους απόρριψης της Αίτησης για αναγνώριση και εκτέλεση της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης.

Εγειρόμενα Ζητήματα

Όπως προκύπτει από τις Ενστάσεις που έχουν καταχωρηθεί και τις Αγορεύσεις που έγιναν τα ζητήματα που εγείρονται στην υπό κρίση Αίτηση είναι τα ακόλουθα:

(Α) Ότι δεν προσκομίσθηκε δεόντως θεωρημένο το πρωτότυπο ή δεόντως κεκυρωμένο αντίγραφο της Διαιτητικής Απόφασης (αυτός ο Λόγος Ένστασης προβάλλεται μόνο από τον Καθ' ου η Αίτηση 2).

(Β) Ότι δεν έχουν προσκομισθεί δεόντως κεκυρωμένα αντίγραφα των Συμφωνιών δυνάμει των οποίων οι διαφορές των μερών παραπέμφθηκαν σε διαιτησία (αυτός ο Λόγος Ένστασης προβάλλεται και από τους δύο Καθ' ων η Αίτηση).

(Γ) Ότι η προώθηση της Αίτησης αποτελεί κατάχρηση και αντίκειται στη δημόσια τάξη και πολιτική διότι ο Αιτητής παράλληλα με την προώθηση της παρούσας Αίτησης προωθούσε και την Αγωγή XXXXX/2011 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με την οποία αξίωνε τις ίδιες θεραπείες που ήδη εξασφάλισε με τη Διαιτητική Απόφαση που επιδιώκει να αναγνωρίσει και/ή εγγράψει.

Κατά πόσο προσκομίσθηκε δεόντως θεωρημένο το πρωτότυπο ή δεόντως κεκυρωμένο αντίγραφο της Διαιτητικής Απόφασης (Άρθρο IV1(α)του Νόμου 84/79).

Με βάση το **Άρθρο IV (1)(α) και (2) του Ν. 84/79** ο Αιτητής θα πρέπει να παρουσιάσει δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της Διαιτητικής Απόφασης με επίσημη μετάφραση στα Ελληνικά.

Αναφορικά με το θέμα της κύρωσης της διαιτητικής απόφασης σχετικά είναι τα όσα αναφέρθηκαν στην υπόθεση **Nimegran Trading Ltd v. Wigram Inc** (2009) 1 Α.Α.Δ. 825 ως παρατίθενται πιο κάτω:

«*Περαιτέρω, επί του θέματος του ποιος μπορεί να κάμει την πιστοποίηση διαιτητικών αποφάσεων, παραπέμπουμε στο σύγγραμμα 'Enforcement of International Arbitration Awards' των Pretra & latte, σελ. 126, όπου αναφέρονται τα ακόλουθα:*

". . . , parties can turn to a diplomatic or consular agent of the country where enforcement is sought in the country where the arbitration took place. Judicial officers or notaries in that country (where the arbitration took place) are other options."

Σε μετάφραση:

«., διάδικοι μπορεί να αποταθούν σε μία διπλωματική ή προξενική αποστολή της χώρας όπου η εφαρμογή και εκτέλεση ζητείται στη χώρα όπου η διαιτησία διεξάχθηκε. Δικαστικοί λειτουργοί ή συμβολαιογράφοι (notaries) σε εκείνη τη χώρα (όπου διεξάχθηκε η διαιτησία) είναι άλλες επιλογές.»

Επισημαίνουμε πως η αναγκαιότητα για έγκυρη πιστοποίηση υπάρχει για να διασφαλίζεται ότι τίθεται η πραγματική διαιτητική απόφαση ενώπιον του Δικαστηρίου, που θα την εγγράψει για εκτέλεση. Σε όλη την επιχειρηματολογία των εφεσειόντων, πουθενά δεν τέθηκε η εισήγηση ότι τα πιστοποιημένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης δεν ήταν γνήσιο, με αναφορά στο περιεχόμενό της, του οποίου η ορθότητα και αυθεντικότητα ουδόλως αμφισβητήθηκε.

Παραθέτουμε πιο κάτω ένα απόσπασμα από το σύγγραμμα «The Law and Practice of Commercial Arbitration in Engalnd,»2nd Ed.των M.J. Mustill και S.C. Boyd από τη σελ. 425, που κατά την άποψή μας, υποστηρίζει την πιο πάνω θέση, εν όψει της μη αμφισβήτησης της αυθεντικότητας του περιεχόμενου της διαιτητικής απόφασης:

"*The references to documents being 'duly authenticated' or 'duly certified' are unfamiliar in an English context, but probably add nothing to the ordinary rules of evidence concerning proof of documents: the most convenient*

method of proof will generally be by exhibiting the document to an affidavit deposing to its authenticity, accuracy as a copy, or truth as a translation, as the case may be."

Σε μετάφραση:

«Οι αναφορές σε έγγραφα 'δεόντως επικυρωμένα' ή 'δεόντως πιστοποιημένα' είναι έννοιες άγνωστες στην Αγγλία, αλλά πιθανώς δεν προσθέτουν τίποτε στους συνήθεις κανόνες μαρτυρίας που αφορούν απόδειξη εγγράφων: η πιο πρόσφορη μέθοδος απόδειξης είναι με την επισύναψη του εγγράφου σε μία ένορκη δήλωση που πιστοποιεί την αυθεντικότητα του, την ακρίβεια του ως αντίγραφο ή την πιστότητα του ως μετάφραση, ανάλογα με την περίπτωση.»

Στην απόφαση **A. Groutas Co. Ltd v. Πεπελάση** (1998) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1675, στην οποία τελικώς κρίθηκε ότι δεν παρουσιάστηκε επικυρωμένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης, λέχθηκε ρητώς ότι για να καταστεί έναέγγραφο «*επικυρωμένο αντίγραφο*» θα πρέπει να επικυρωθεί η γνησιότητα των υπογραφών και της σφραγίδας αυτού[1].

Στην υπό εξέταση περίπτωση μέσω της **παραγράφου 11** της ένορκης δήλωσης Δημητρίου επισυνάπτεται το **Τεκμήριο 2Α** το οποίο περιλαμβάνει την Απόφαση του Δικαστηρίου Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου (London Court of International Arbitration) στα Αγγλικά ενώ στο εξώφυλλο του **Τεκμηρίου 2Α**, στην πρώτη σελίδα, αναγράφονται τα εξής:

"*TO ALL TO WHOM THESE PRESENTS SHALL COME, I XXXXX XXXXX MACNAB of the City of London NOTARY PUBLIC by royal authority duly admitted and sworn DO HEREBY CERTIFY that the award hereunto annexed relating to THE LONDON COURT OF INTERNATIONAL ARBITRATION case number 101721, was issued on 11th November 2014 under the hands of XXXXX Lee, Per Runeland and XXXXX Hober, the members of the arbitral tribunal therein named and described.*

IN FAITH AND TESTIMONY WHEREOF I the said notary have subscribed my name and set and affixed my seal of office at London aforesaid this fifth day of December two thousand and fourteen".

Το κείμενο επίσης φέρει σφραγίδα με τίτλο «*APOSTILLE - Σύμβαση της Χάγης της 5 Οκτωβρίου 1961*». Όπως προκύπτει, αυτή η βεβαίωση χορηγήθηκε στις 5/12/2014 από τον J.Farrell, Υπουργό Εξωτερικών και Κοινοπολιτείας (*Her Majesty's Principal Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs*) με την οποία πιστοποιεί την υπογραφή του Andrew James Macnab, την ιδιότητα του ως συμβολαιογράφου (*Notary Public*) και τη σφραγίδα του.

Το νομότυπο της θέσης καθώς και η γνησιότητα των σφραγίδων και των πιστοποιήσεων ουδόλως αποτέλεσαν αντικείμενο αμφισβήτησης από τους Καθ' ων η Αίτηση. Εφόσον η πιστοποίηση προέρχεται από συμβολαιογράφο του Λονδίνου, η ιδιότητα και το γνήσιο της υπογραφής του οποίου πιστοποιούνται από το Υπουργείο Εξωτερικών και Κοινοπολιτείας του Ηνωμένου Βασιλείου μέσω Πιστοποίησης Apostille με βάση τη Σύμβαση της Χάγης ημερ. 5/10/1961, το Δικαστήριο ικανοποιείται ότι η Αιτήτρια παρουσίασε δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της Διαιτητικής Απόφασης.

Το κείμενο της μετάφρασης στα Ελληνικά φέρει σε κάθε σελίδα τη σφραγίδα του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών. Στο τέλος του κειμένου υπάρχει μία υπογραφή με την οποία η μεταφραστής XXXXX Στεφανή βεβαιώνει το πιστό της μετάφρασης στα Ελληνικά και μία σφραγίδα με ημ. 10/12/2014, με την οποία ο XXXXX Χαπέσιης, υπογράφοντας εκ μέρους του Διευθυντή Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών, βεβαιώνει ότι η υπογραφή της μεταφράστριας είναι εκείνη της Στέλλα Στεφανή.

Των πιο πάνω δεδομένων ικανοποιούμαι ότι η Ελληνική μετάφραση αποτελεί πιστή μετάφραση της Διαιτητικής Απόφασης και ότι πρόκειται για επίσημη μετάφραση εφόσον έγινε από Τμήμα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Με βάση όλα τα πιο πάνω, το Δικαστήριο ικανοποιείται ότι ο Αιτητής παρουσίασε δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της Διαιτητικής Απόφασης με επίσημη μετάφραση στα Ελληνικά, σύμφωνα με τις πρόνοιες του **Άρθρου IV (1)(α)** και **(2) του Ν. 84/79**.

Κατά πόσο έχουν προσκομισθεί τα πρωτότυπα των Συμφωνιών δυνάμει των οποίων οι διαφορές των μερών παραπέμφθηκαν σε διαιτησία ή δεόντως πιστοποιημένα αντίγραφα αυτών (Άρθρο IV 1(β)του Νόμου 84/79).

Σε σχέση με το πιο πάνω θέμα σχετικά είναι τα όσα αναφέρονται στις **παραγράφους 12-17** της ένορκης δήλωσης Δημητρίου. Μέσω δε της ένορκης δήλωσης Δημητρίου επισυνάπτονται ως **Τεκμήρια 3Α** και **3Β, 4Α** και **4Β**, και **5Α, 5Β** και **5Γ** αντίγραφα των Συμφωνιών μαζί με τις μεταφράσεις τους στα Ελληνικά.

Στην **παράγραφο 14** της ένορκης δήλωσης Δημητρίου αναφέρεται ότι στο πλαίσιο ερευνών της Ρωσικής Αστυνομίας εναντίον του Καθ' ου η Αίτηση 2 η Αστυνομία έλαβε στην κατοχή της αριθμό εγγράφων στα οποία περιλαμβάνονται οι τρείς Συμφωνίες οπόταν ήταν αδύνατο να επισυναφθούν στην ένορκη της δήλωση το πρωτότυπο των εν λόγω εγγράφων. Στις παραγράφους που ακολουθούν, ήτοι **παράγραφοι 15, 16** και **17**της ένορκης δήλωσης Δημητρίου γίνονται οι εξής αναφορές και επισυνάπτονται τα ακόλουθα έγγραφα:

- ✓ Ως **Τεκμήριο 6** δήλωση του Αιτητή ημερ. 12/12/14 με την οποία πιστοποιεί και βεβαιώνει ότι τα **Τεκμήρια 3, 4 και 5** είναι πράγματι πιστά αντίγραφα των πρωτοτύπων.
- ✓ Ως **Τεκμήριο 7** ηλεκτρονικό μήνυμα του LCIA ημερ. 5/12/14 με το οποίο βεβαιώνεται ότι τα **Τεκμήρια 3, 4** και **5** στην ένορκη δήλωση Δημητρίου είναι πράγματι πιστά αντίγραφα των πρωτοτύπων
- ✓ Ως **Τεκμήριο 8Α** σχετική επιστολή της Ρωσικής Αστυνομίας ημερ. 18/4/16 και μετάφραση της στα Ελληνικά ως **Τεκμήριο 8Β** με την οποία η ίδια η Ρωσική Αστυνομία βεβαιώνει ότι οι τρεις Συμφωνίες **Τεκμήρια 3, 4 και 5** είναι πιστά αντίγραφα των πρωτότυπων Συμφωνιών που ο Αιτητής είχε παραδώσει στην Αστυνομία στα πλαίσια διερεύνησης της ποινικής υπόθεσης κατά του Καθ' ου η Αίτηση 2.
- ✓ Αναφέρεται ότι ο Ρώσος δικηγόρος κ. Kouzine διαβεβαίωσε την ενόρκως δηλούσα ότι τα πρωτότυπα των εν λόγω εγγράφων παραμένουν μέχρι και σήμερα στην κατοχή της ρωσικής Αστυνομίας.
- ✓ Αναφέρεται ότι ο Ρώσος δικηγόρος κ. Kouzine διαβεβαίωσε την ενόρκως δηλούσα ότι η πιο πάνω επιστολή (**Τεκμήριο 8** στην ένορκη της δήλωση) αποτελεί και την καλύτερη δυνατή πιστοποίηση που θα μπορούσε να προσκομισθεί.

Κατ'αρχάς θα πρέπει να επισημανθεί ότι με βάση τα προβλεπόμενα στο **Άρθρο IV (1)** ενώ αναφορικά με την απόφαση απαιτείται όπως παρουσιασθεί το **δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο ή δεόντως πιστοποιημένο αντίγραφο** αυτής, στην περίπτωση της συμφωνίας παραπομπής σε διαιτησία εκείνο που απαιτείται είναι η παρουσίαση του **πρωτοτύπου ή δεόντως πιστοποιημένου αντιγράφου** αυτής. Ο όρος **δεόντως πιστοποιημένου αντιγράφο** που αποτελεί την ελληνική απόδοση του εν λόγω όρου, στο Αγγλικό κείμενο της Σύμβασης, το οποίο είναι και το αυθεντικό, αναφέρεταισε **"duly certified copy".**

Στο Σύγγραμμα **The New York Arbitration Convention of 1958** (1981) στη σελίδα 251γίνεται διάκριση μεταξύ του όρου "*authentication of a document*" και του όρου "*certification of a copy*" ως ακολούθως:

> "*The first question is the distinction between an authenticated original of the award, on the one hand, and a certified copy of the award and the agreement, on the other. The authentication of a document is the formality by which the signature thereon is attested to be genuine. The certification of a copy is the formality by which the copy is attested to be a true copy of the original. The authentication therefore concerns the signature, whilst the certification concerns the document as a whole.*"

Όπως προκύπτει από τα πιο πάνω η επικύρωση ενός εγγράφου,"*authentication of a document*",αφορά την υπογραφή, ενώ η πιστοποίηση αντιγράφου, "*certification of a copy*",αφορά τη διαδικασία μέσω της οποίας το αντίγραφο πιστοποιείται ότιαποτελεί πιστό αντίγραφο του πρωτοτύπου και αφορά το έγγραφο ως σύνολο.

Σχετική με το υπό εξέταση θέμα είναι η υπόθεση **Rainstorm Pictures Inc v. Lombard - Knight** [2014] Bus.L.R. 1196 η οποία αφορούσε αίτημα για παραμερισμό του διατάγματος με το οποίο επιτράπηκε η εγγραφή και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης. Στην υπόθεση εκείνη ο Αιτητής είχε επισυνάψει στο έντυπο απαίτησης (Claim Form) αντίγραφο των συμφωνιών που περιείχαν την ρήτρα παραπομπής σε διαιτησία. Το έντυπο απαίτησης υποστηρίζετο από δήλωση αλήθειας(*statement of truth*) στην οποία ο δηλών ανέφερε: "*I believe that the facts stated in these Particulars of Claim are true, I am duly authorized to sign this statement*". Πρωτόδικα ακυρώθηκε το διάταγμα με το οποίο επιτράπηκε η εγγραφή της διαιτητικής Απόφασης, με την αιτιολογία ότι δεν είχαν τηρηθεί οι τυπικές προϋποθέσεις που τάσσει η Σύμβαση της Νέας Υόρκης. Το Εφετείο ανέτρεψε την πρωτόδικη κρίση, τονίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι η πιστοποίηση αντιγράφου της συμφωνίας που περιείχε τη ρήτρα διαιτησίας δεν επηρεάζει με οποιοδήποτε τρόπο την ισχύ ή την αυθεντικότητα της. Υποδείχθηκε,επίσης, ότι η Συνθήκη δεν απαιτεί ανεξάρτητη πιστοποίηση και ότι η δήλωση δικηγόρου με την οποία παρουσιάζονται πιστά ή γνήσια αντίγραφα ικανοποιεί τις τυπικές προϋποθέσεις που θέτει η Συνθήκη.

Σχετικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα από την **παράγραφο 33** της εν λόγω απόφασης:

> 32. *In my judgment* ***by the claim form and its identified attachments Rainstorm produced duly certified copies of the original arbitration agreements. It was inherent in Mr Hodge's statement of truth that they were true copies of the originals. By production of the claim form it was made sufficiently clear that it was contended by Rainstorm and verified by a statement of truth that these documents were what they purported to be and apparently were, viz, copies of the original arbitration agreements.*** *No doubt it is better practice for the statement of truth, affirmation or witness statement to speak expressly to the accuracy of the copy, as envisaged by Mustill& Boyd, but* ***it would I think introduce an unnecessary element of formalism to require the deponent to be able to say that he has compared the copy with the original. It is I think sufficient to say that on the basis of the maker of the statement's information and belief it is a true copy.*** *I note that Ms Beutler does not suggest that she has compared the copy award with the original award, although as business manager of the Los Angeles Resolution Center of JAMS she presumably had an opportunity of so doing. It is not suggested that her certificate is insufficient.*
>
> (Η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

Σχετική με το θέμα της ερμηνείας των όρων που αναφέρονται σε «*δεόντως κεκυρωμένα*» ή «*δεόντως πιστοποιημένα έγγραφα*» είναι και η Απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση **Nimegam Trading Ltd v. Wigram Inc** (2009) 1Α.Α.Δ. 825 στην οποία υιοθετήθηκε το ακόλουθο απόσπασμα από το Σύγγραμμα «**The Law and Practice of Commercial Arbitration in England**,» 2nd Ed. τωνM.J. Mustill και S.C. Boyd από τη σελ. 425:

"*The references to documents being 'duly authenticated' or 'duly certified' are unfamiliar in an English context, but probably add nothing to the ordinary rules of evidence concerning proof of documents: the most convenient method of proof will generally be by exhibiting the document to an affidavit deposing to its authenticity, accuracy as a copy, or truth as a translation, as the case may be.*"

Σε μετάφραση:

«*Οι αναφορές σε έγγραφα 'δεόντως κεκυρωμένα' ή 'δεόντως πιστοποιημένα' είναι έννοιες άγνωστες στην Αγγλία, αλλά πιθανώς δεν προσθέτουν τίποτε στους συνήθεις κανόνες μαρτυρίας που αφορούν απόδειξη εγγράφων: η πιο πρόσφορη μέθοδος απόδειξης γενικά είναι με την επισύναψη του εγγράφου σε μία ένορκη δήλωση που πιστοποιεί την αυθεντικότητα του, την ακρίβεια του ως αντίγραφο ή την πιστότητά του ως μετάφραση, ανάλογα με την περίπτωση.*»

Επανερχόμενη στα όσα σχετικά με το υπό συζήτηση θέμα έχουν πιο πάνω τεθεί μέσω της ένορκης δήλωσης Δημητρίου σε συνάρτηση με τα Τεκμήρια που επισυνάφθηκαν επισημαίνω τα ακόλουθα:

— Ο Αιτητής μέσω του **Τεκμηρίου 6** πιστοποιεί ότι τα **Τεκμήρια 3,4 και 5** είναι πράγματι πιστά αντίγραφα των πρωτοτύπων.

— Μέσω του ηλεκτρονικού μηνύματος του LCIA ημερ. 5/4/2014 βεβαιώνεται ότι τα **Τεκμήρια 3,4 και 5** είναι πράγματι πιστά αντίγραφα των πρωτοτύπων.

— Μέσω των **Τεκμηρίων 8Α και 8Β** η Ρωσική Αστυνομία βεβαιώνει ότι οι Συμφωνίες **Τεκμήρια 3, 4 και 5 είναι** πιστά αντίγραφα των πρωτοτύπων Συμφωνιών που ο Αιτητής είχε παραδώσει στην Αστυνομία. Επισημαίνεται εν προκειμένω ότι το γεγονός ότι ο Καθ'ου η Αίτηση 2 βρίσκεται υπό διερεύνηση από την Ρωσική Αστυνομία δεν έχει αμφισβητηθεί.

— Επιπλέον η ομνύουσα Δημητρίου μεταφέρει τη διαβεβαίωση του Ρώσου δικηγόρου κ.Kouzine τόσο αναφορικά με το ότι τα πρωτότυπα των πιο πάνω εγγράφων παραμένουν μέχρι σήμερα στην κατοχή της Αστυνομίας όσο και για το ότι η επιστολή **Τεκμήριο 8** συνιστά την καλύτερη πιστοποίηση που θα μπορούσε να προσκομισθεί. Η πιο πάνω δήλωση καθώς και η ορθότητα της ουδόλως έχει αμφισβητηθεί από πλευράς των Καθ'ων η Αίτηση.

Στη βάση όλων των πιο πάνω καταλήγω ότι ο Αιτητής πέτυχε να ικανοποιήσει την συνδρομή των προϋποθέσεων που τίθενται στο **Άρθρο IV 1(β) του Νόμου 84/79**.

Με δεδομένη την κατάληξη ότι η Αιτήτρια παρουσίασε τα απαιτούμενα έγγραφα σύμφωνα με τις πρόνοιες του **Άρθρου IV**, το βάρος απόδειξης μετατίθεται στους ώμους των Καθ' ων η Αίτηση να δείξουν λόγο για την άρνηση αναγνώρισης και εκτέλεσης της διαιτητικής Απόφασης. Όπως ήδη αναφέρθηκε πιο πάνω, στο **Άρθρο V** παρατίθενται εξαντλητικά οι λόγοι για τους οποίους το Δικαστήριο δύναται να απορρίψει αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης.

<u>Κατά πόσο η προώθηση της Αίτησης αποτελεί κατάχρηση και αντίκειται στη δημόσια τάξη και πολιτική</u>

Προβλήθηκε εκ μέρους αμφοτέρων των Καθ'ων η Αίτηση ότι η προώθηση της παρούσας Αίτησης συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας στη βάση του ότι παράλληλα με την παρούσα διαδικασία προωθείται η Αγωγή XXXXX/2011 του Ε.Δ.Λευκωσίας με την οποία, όπως αναφέρεται, ο Αιτητής αξιώνει τις ίδιες θεραπείες που ήδη εξασφάλισε με την Διαιτητική Απόφαση που επιδιώκει να αναγνωρίσει και/ή εγγράψει στην Δημοκρατία.

Με βάση την καθιερωθείσα νομολογία συνιστά κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας η έγερση ή η προώθηση περισσοτέρων της μιας δικαστικών διαδικασιών για επίτευξη στόχων που μπορεί να επιδιωχθούν σε μια διαδικασία[2].

Εξέταση του πιο πάνω ζητήματος καθώς και των σχετικών Τεκμηρίων που έχουν επισυναφθεί στις ένορκες δηλώσεις Φιακά και Πελαβά αποκαλύπτει, όπως ορθά επισημαίνεται από τον κ. Κυπριανού, ότι το αντικείμενο των δύο διαδικασιών είναι διαφορετικό εφόσον με την παρούσα διαδικασία ο Αιτητής επιδιώκει την εγγραφή διαιτητικής Απόφασης ενώ στην Αγωγή XXXXX/2011 αξιώνει αποζημιώσεις, απόδοση λογαριασμών, διάταγμα για τη μεταβίβαση προς όφελος του μεριδίου του στο εμπορικό κέντρο Europark.

Επιπλέον τα μέρη στις δύο διαδικασίες, όπως προκύπτει, είναι διαφορετικά.

Τέλος όπως αναφέρεται στην **παράγραφο 3** της ένορκης δήλωσης Πελαβά, η Αγωγή XXXXX/2011 έχει εν πάση περιπτώσει διακοπεί στις 20/11/2019 και η Ανταπαίτηση στις 30/1/2019.

Στη βάση των πιο πάνω καταλήγω ότι ο πιο πάνω Λόγος Ένστασης δεν ευσταθεί.

Κατά πόσο η αναγνώριση ή εκτέλεση της Διαιτητικής Απόφασης αντίκειται προς τη Δημόσια Τάξη- Άρθρο V2(β)

Στην Ένσταση του Καθ'ου η Αίτηση 2 προβάλλεται και ζήτημα η Απόφαση προς εγγραφή να αντίκειται τη δημόσια τάξη. Ειδικότερα προβάλλεταιότι η έγκριση από το Δικαστήριο εγγραφής μιας απόφασης με υπερδιπλάσιο επιτόκιο πρέπει να θεωρηθεί ως αντίθετο με τη δημόσια τάξη και πολιτική για το λόγο ότι ο τόκος που επιβάλλεται στο επιδικασθέν ποσό είναι αντίθετος με τους Νόμους της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Εν πρώτοις πρέπει να επισημάνουμε ότι το Δικαστήριο κατά την εξέταση της προϋπόθεσης του **ΆρθρουV (2)(β)** του Ν.84/79 περιορίζεται μόνο στο θέμα της διαπίστωσης αν η διαιτητική απόφαση είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη και δεν υπεισέρχεται στη διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης.
Επιπλέον είναι σε εξαιρετικές περιπτώσεις όπου μπορεί να υπάρξει επιτυχής επίκληση της υπεράσπισης της δημόσιας τάξης όπως τονίζεται και στο Σύγγραμμα **International Commercial Disputes-Commercial Conflict of Law in English Courts, 4th edition, by Hill and Chong** στη σελίδα 475:

> *"the public policy defence ought to operate only in exceptional cases. Furthermore, Article 35(3) expressly provides that public policy cannot be used as a basis for refusing to recognize a judgment in a situation where the court of origin misapplied the jurisdiction rules contained in Chapter II. The Court of Justice has confirmed that the* ***public policy defence must be narrowly construed****. In* ***Krombach v Bamberski case*** *C-7/98 (2000) ECR1-1935 the Court of Justice considered that recourse to the public policy defence can be envisaged only when recognition or enforcement of the foreign judgment would be* ***at variance to an unacceptable degree*** *with the legal order of the state in which enforcement is sought* ***inasmuch as it infringes a fundamental principle****."*
>
> (Η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

Στην Υπόθεση **Γενικός Εισαγγελέας ν. Bank Fur Arbeit Und Wirtschaft A.J.** (1999) 1(Α) Α.Α.Δ. 585 επεξηγήθηκε η έννοια και εμβέλεια του όρου «δημόσια τάξη» που συναντάται στον περί **Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμο του 1987 (Ν. 101/87)** και συγκεκριμένα στο **Άρθρο 34(2)(β)(ιι)**, το οποίο είναι σχεδόν πανομοιότυπο με το **Άρθρο V(2)(β) της Διεθνούς Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων που κυρώθηκε από τον Κυρωτικό Νόμο του 1979 (Ν. 84/79**). Ο όρος «δημόσια τάξη», σύμφωνα με την απόφαση **Γενικός Εισαγγελέας**(ανωτέρω) περιλαμβάνει τις θεμελιακές αξίες που μια κοινωνία, σε δεδομένη χρονική περίοδο, αναγνωρίζει ότι διέπουν τις συναλλαγές και τις άλλες εκφάνσεις της ζωής των μελών της, με τις οποίες είναι διαποτισμένη η καθιερωμένη έννομη τάξη[3].

Τι συνιστά «δημόσια πολιτική» εξετάστηκε επίσης στην υπόθεση **Μαρία Συρίμη ν. Οργανισμού Χρηματοδοτήσεως Πακγυπριακή Λίμιτεδ**, (2010) 1Α.Α.Δ. 1131 όπου σημειώθηκαν τα ακόλουθα:

> *«Σύμφωνα με τις αρχές της δημόσιας πολιτικής, ένας πολίτης δεν μπορεί να ενεργήσει με τρόπο που τείνει να είναι βλαβερός στο κοινό καλό ή το δημόσιο δίκαιο (****βλ. Glamour Development v. Christodoulou Ltd. (1984) 1 CLR 444****). Όπως περαιτέρω εξηγείται στη* ***Σολωμού ν. Vineyard View Tourist Enterprises Ltd,*** *ανωτέρω, η δημόσια πολιτική σχετίζεται με πολιτικούς, οικονομικούς ή κοινωνικούς λόγους ένστασης».*

Στην υπόθεση **Regie Nationale Des Usines Renault SA v Maxicar SpA** Case C-38/98 ECR I-2973, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο ανάφερε ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση του Δημόσιου συμφέροντος απλώς επειδή ο κανόνας δικαίου στον οποίο βασίστηκε το Δικαστήριο ήταν διαφορετικός από τους κανόνες δικαίου που θα εφαρμόζονταν εάν δικάζονταν η υπόθεση στη χώρα στην οποία επιζητείται η αναγνώριση. Ειδικότερα τονίσθηκε ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση της δημόσιας τάξης απλώς και μόνο επειδή υφίσταται διαφορά μεταξύ του κανόνα δικαίου που εφάρμοσε το Δικαστήριο του κράτους προελεύσεως και του κανόνα που θα εφαρμόζετο από το Δικαστήριο αναγνωρίσεως αν το τελευταίο επιλαμβάνετο της διαφοράς. Ηεπιτυχής εφαρμογή ενστάσεως επί της δημόσιας τάξης είναι δυνατή στην περίπτωση κατά την οποία η αναγνώριση ή εκτέλεση της αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο Κράτος θα προσέκρουε κατά τρόπο ανεπίτρεπτο στην έννομη τάξη του κράτους αναγνωρίσεως ή δικαιώματος αναγνωριζόμενου ως θεμελιώδους στην εν λόγω έννομη τάξη.

Στην υπόθεση **Μελέτιος Αποστολίδης κατά David Charles Orams, Linda Elizabeth Orams,** C-420/07, ημερ. 28/4/2009 σε προδικαστική παραπομπή του Αγγλικού CourtofAppeal στο ΔΕΚ αποφασίστηκε ότι:

> *«η εφαρμογή της ρήτρας της δημόσιας τάξεως, η οποία διατυπώνεται στο Άρθρο 34, σημείο 1 του Κανονισμού 44/2001, είναι δυνατή μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η αναγνώριση ή η εκτέλεση της αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος θα προσέκρουε κατά τρόπο ανεπίτρεπτο στην έννομη τάξη του κράτους αναγνωρίσεως, καθόσον θα παραβίαζε θεμελιώδη αρχή.* ***Προκειμένου να τηρηθεί η απαγόρευση της επί της ουσίας αναθεωρήσεως της αλλοδαπής αποφάσεως, η προσβολή θα έπρεπε να συνιστά κατάφωρη παραβίαση κανόνα δικαίου θεωρουμένου ως ουσιώδους στην έννομη τάξη του κράτους αναγνωρίσεως ή δικαιώματος αναγνωρισμένου ως θεμελιώδους στην εν λόγω έννομη τάξη...*** *η ρήτρα της δημόσιας τάξεως έχει εφαρμογή σε τέτοιες περιπτώσεις μόνου εφόσον το εν λόγω νομικό σφάλμα έχει ως συνέπεια ότι η αναγνώριση ή η εκτέλεση της αποφάσεως στο κράτος αναγνωρίσεως θεωρείται ως κατάφωρη παραβίαση κανόνα δικαίου ουσιώδους για την έννομη τάξη του εν λόγω κράτους μέλους».*
>
> (Η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

Πολύ κατατοπιστικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα από το Σύγγραμμα του **Stair Memorial Encyclopedia** '**Diligence And Enforcement Of Judgments**' **(Volume 8)** στη σελ 441 :

"*A judgment is not to be enforced where such enforcement would be contrary to the* ***public policy*** *in the contracting state in which enforcement is sought.*[1] ***What is prohibited by public policy is the enforcement of the judgment in the state of enforcement, not the substance of the judgment itself****. whatever the scope of public policy in this context, it cannot be used as a basis for reviewing the jurisdiction of the court of origin of the judgment, even in those limited cases where review of jurisdiction is permissible. Resort to this ground for refusal to enforce a judgment* ***will be allowed only in exceptional cases****. It has been suggested that public policy does not allow refusal to enforce a judgment on grounds of procedural irregularity or breach of natural justice; nor does public policy allow refusal to enforce a judgment merely because the court of origin did not apply the rules of international private law of the legal system of the court of enforcement."*

(Η έμφαση είναι του παρόντος Δικαστηρίου)

Ενδιαφέρον, επίσης, παρουσιάζουν οι εισηγήσεις του International Law Association οι οποίες εκδόθηκαν το 2002 αναφορικά με την οριοθέτηση του όρου «*διεθνής δημόσια τάξη*» στις οποίες (εισηγήσεις) γίνεται αναφορά στο **Guide to the Interpretation of the 1958 New York Convention: A Handbook for Judges (May 2012 Edition)**, ως ακολούθως:

"*Clause 1(d) of the ILA Recommendations states that the expression"international public policy" is used in them to designate the body ofprinciples and rules recognized by a State, which, by their nature, maybar the recognition or enforcement of an arbitral award rendered in thecontext of international commercial arbitration when recognition orenforcement of said award would entail their violation on account eitherof the procedure pursuant to which it was rendered (procedural international public policy) or of its contents (substantive international public policy).*

The ILA Recommendations state (per Clause 1(d)) that theinternational public policy of any State includes:

(i) fundamental principles, pertaining to justice or morality, that the Statewishes to protect even when it is not directly concerned;
(ii) rules designed to serve the essential political, social or economic interests of the State, these being known as "lois de police" or "publicpolicy rules"; and
(iii) the duty of the State to respect its obligations towards other States orinternational organizations".

Στην Αυστριακή υπόθεση **Case No.3Ob221/04bof 2005, XXXY.B. [2005] Comm. Arb. 421, 431 (Austria Oberster Gerichtshof)** αποφασίστηκε ότι η το γεγονός και μόνο ότι τοεπιτόκιο ξεπερνά κατά πολύ το επιτόκιο που επιβάλλεται στη χώρα όπου επιδιώκεται η εγγραφή αλλοδαπής απόφασης δεν συνιστά παραβίαση της δημόσιας πολιτικής και/ή της δημόσιας τάξης.

Έτσι και στην υπό εξέταση περίπτωση και έχοντας κατά νουν όλα τα πιο πάνω καταλήγω ότι η όποια διαφορά στο ύψος του επιτοκίου με εκείνο που εφαρμοζεται στην Κυπριακή Δημοκρατία δεν συνιστά περίπτωση παραβίασης Κανόνα δικαίου που θεωρείται θεμελιώδης στη δική μας έννομη τάξη.

]Κατάληξη

Ως αποτέλεσμα των όσων πιο πάνω έχουν επεξηγηθεί **η υπό κρίση Αίτηση επιτυγχάνει**.

Συνεπώς εκδίδεται Διάταγμα για την Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση της Διαιτητικής Απόφασης ημερ. 11/11/14 που εκδόθηκε στο πλαίσιο της Διαιτησίας με αριθμό υπόθεσης 101721 που διεξήχθη μεταξύ του Αιτητή και των Καθ' ων η Αίτηση σύμφωνα με τους Κανονισμούς Διαιτησίας του Δικαστηρίου Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου (*London Court of International Arbitration*).

Όσον αφορά το θέμα των εξόδων της παρούσας Αίτησης δεν βρίσκω κανένα λόγο για να παρεκκλίνω από το γενικό κανόνα ότι αυτά ακολουθούν το αποτέλεσμα, εκτός αν υπάρχει καλός λόγος για έκδοση διαφορετικής διαταγής.

Κατά συνέπεια **τα έξοδα επιδικάζονται σε βάρος των Καθ΄ων η Αίτηση και προς όφελος του Αιτητή** όπως αυτά θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

(Υπ) .....

Λ. Δημητριάδου-Ανδρέου,Π.Ε.Δ

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/Λ.Δ.

---

[1]Τέτοια επικύρωση θα έπρεπε να προέρχεται από αρμόδιο πρόσωπο που θα επιβεβαίωνε το γνήσιο των υπογραφών, καθώς και της σφραγίδας. Η ύπαρξη και μόνο υπογραφών και σφραγίδας χωρίς επικύρωση της γνησιότητας τους δεν καθιστά το έγγραφο "επικυρωμένο αντίγραφο".

[2] Δέστε Διευθυντής των Φυλακών v. Τζενάρο Περρέλα (1995) 1 Α.Α.Δ. 217 και Beogradska D.D. (1996) 1 Α.Α.Δ. 911

[3]Δέστε και Beogradska Banka D.D v. Westacre Investments In (2008) 1 Α.Α.Δ 1217.

---

cylaw.org: Από το ΚΙΝΟΠ/CyLii για τον Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο